

Колискова для дощу

Марина Павленко

Поетична збірка

* * *

Через струмочок — павутинка мов місточок.
По ній повзе росинка на листочок.
Тремтить:
не впасти б,
не зіллятись би з водою,
бо ж головне — зостатися
собою.

***

Мала травинка розправляє крильця,
Але ніяк злетіти ще не здужа.
Тож небо опустилося донизу,
Припало вухом до її гніздечка
Та й слухає зелене щебетання...

* * *

На вустах у малої травинки
"Весна" — перше слово.
Наче "Мама".

* * *

Крильцями цвіту
тріпочуть на вітрі
ірисипівники,
своє "кукуріку" виспівують
з барв та пахощів.

День будять.

* * *

По шапці гриба
росинка маленька повзла.
А він подумав,
що то гусінь,

струснув росинку
в жорстку траву.
Впала вона
й розбилась.
І немає більше
росинки.

* * *

Дощ найнявсь пастухом
над липами.
А вони його
цвітом засипали!

* * *

Дощ цілу ніч
прям срібні нитки,
щоб мала берізка
розкішні шовки.

* * *

Білий тюльпан
під мережане листя сокирок
сховався.
Береже його від засмаги
їхній зелений тюль.
Пан!

* * *

Під ранок зірки поволі
осипалися з неба
і засвічувались на лузі
ромашками.
Поки сонце їх пасло,
місяць літав понад лугом
срібним метеликом.

* * *

Цей тернисько і справді нестерпний:
крізь його колючки продираючись,
квітеня знову розсипав у ньому
козубок із фіалками!

* * *

Горіхи, мов курчатка з шкаралупок,
стрибають радісно до Осені на руки
і дзьобають листочки, мов пшоно.

* * *

Ніби від когось тікаючи,
вітер промчав коридором.
Шматочок синього неба
дверми прищикнув —
як штору.

Часові полтергейсти

У цім домі годинники
безнастанно спиняються.
Час тут, наче віслук той,
раз у раз упирається!

Вже світає в віконечку.
Може, треба вставати?
— Ах, ще рано, погляньте-но:
усього пів на п'яту!

Як уранці збирається
на роботу родина,
тільки й чути розпачливе:
— Люди, котра година?

Завелися в кімнатах
часові полтергейсти.
— Певне, чверть на дев'яту, —
каже батько сімейства.

— Ні, лиш десять по сьомій!
— Без дванадцяти шоста!
Ну ж і див у цім домі!
Розібратись — не просто!

Хтось оце тільки спатиме,
хтось уже прокидається.

В когось тиждень на старті лиш,
в когось тиждень кінчається!

По кімнатах годинники
брешуть — кожен по-своєму,
щоб усі в домі чулися
свого часу героями!

***

Хитре сонце плело на землі
мережані сіті під яблунею
і ловило в них золоті яблука.

***

Парасольковий дощ!
Ціле місто
поросло парасольками,
наче грибами.
Пообідає ними
сонце,
запиваючи кожную
голубими від неба
калюжами.

Колискова для дощу

Досить, досить, досить, досить!
Розстарався надто, доще!
Кап-кап-кап
та кап-кап-кап, —
заважка твоя рука!

Помаліше, помаліше!
Як?!? Ти навіть не приліг ще?!?
Крапля — стук! І знову — стук:
перли клякнуть на льоту!..

Тихше, тихше! Тихше, тихше!..
Хай мій вірш тебе вколише!
Ось і грім оддаленів.
Тільки схлипи по вікні.

Любо, любо подивиться:
дощ уклався на травиці
й, ніби сплакане маля,
сну долоньки підставля...

Хто біліє, хто бігає

До білої берізки
Примчала чорна кізка.
Розплакалась берізка,
Зронила роси-слізки:
—Ну, чом, скажіть, берізки
Не бігають, мов кізки?!

Спинилась кізка різко:
Звідкіль це тут берізка?
В задумі стала кізка,
Кап-кап на землю слізки:
—Ну, чом же чорні кізки
не білі, мов берізки?

Враз кізка і берізка
Утерли дружно слізки:
—Біжи, вистрибуй, кізко!
—Рости, білій, берізко!

Помчала далі кізка.
Біліє вслід берізка.

***

Чорний кіт рихтувався
перебігти мені дорогу.
Але я перебігла перша.
Чорний кіт зажурився:
тепер його, мабуть,
спіткає невдача.

* * *

Котик і віник
щодня стережуть поріг
і вірно чекають з роботи

господаря.

Дарма, що знають його
найбільше з ніг,
бо не раз на собі відчули
його черевики.

* * *

У віконці кіоска
з написом "Ескімо"
сидів заплучений котик.
З віконця
визирнула рука,
мовчки зіпхнула малого
і зачинилась.
Хто купить для котика
блюдце морозива?

***

Дощ застукав у шибку тролейбуса:
— Ой впустіть, підвезіть, бо замерзну сам!
А водій:
— Не пущу без квитка!
І втіка від дощу,
і втіка...

***

— Стук-стук-стук!
— Хто там? Заходьте!
Відчиняю двері — дощ!..
— Іди собі, звідки прийшов.
Бо у нас — зима.

Новорічне жартівливе

Я в цій казці — наче вдома!
Ах, це ти, моє містечко?
Приховали твою втому
Снігу затишні гніздечка.

А довкруг — бурульок дзвони,
Вітер соло дме на хвiртці,

Зорі всілись на балконах,
Сни сковзаються на гірці!..

Кожен дім — у цукрі ніби!
Може, й двері — з шоколаду?
І над коминами — німби
Сяють іскорками райдуг!

Десь між них — і мій будинок.
Ой! На курячих він лапках!
Чорний кіт на ґанку... Дивно!
Ще й мітла — неначе крапка.

Хатко-хатко, розвернися!
Пил струси, немов порошу!
Пильно-пильно придивися:
Я ж — не відьма? Я ж — хороша?

Я візьму погрітись кицю,
З лап сніжок змету мітлою.
Від сьогодні стану вчиться
Бути доброю — не злою!

Накопичувать образи
Та сваритися — не буду!
Обіцяю: хай не зразу —
З мене теж ще вийдуть люди!

* * *

Що за дівчатко їде на санчатах?
В руках — стілець, а килим — замість снігу.
— Така малесенька, скажи, чия ти?
Не чує — падає в "замет" з розбігу!

* * *

Веду сестричку в дитсадок.
Попереду чап-чапають чорненькі очка
в чорненькій шубці,
позаду чорний кіт шнуркує.
А справа й зліва — білий сніг.
І білий день.

* * *

Місяць настільки промерз уночі,
кутаючись у подерті хмари,
що й на ранок не злазив з неба —
грівся на сонці, мов на лежанці,
скрутившись клубочком.

* * *

Надворі мороз аж тріщить.
Та ні, то вовчичок-братічок
їде на лисиччиних санчатах.
У комині вітер аж виє.
Та ні, то вовчичок-братічок
співає-виспівує:
"Падай, сніже, все великий та великий".
А снігу нема та й нема.

* * *

Небо синє, мов у сні:
мабуть, піде синій сніг.

* * *

Відпустіте королеву
в її замок кришталевий,
відпустіте королеву
у палати крижані.
Бо весна от-от настане,
королева вмиє розтане,
й перетворяться сніжинки
у звичайні сірі дні.

* * *

Вдягнула сестричка червону спідничку
та й вийшов — тюльпанчик.
Але ж надворі зима,
простудився тюльпанчик
і ходить тепер закутаний.

* * *

У малого Лесеняти
потомились чоботята,

геть замерзла чорна шубка —
хоче грітись біля грубки,
а пухка червона шапка
хоче спатки йти до шафки,
плющить очко чорний шарфик,
позіхають рукавички...
Лиш мала моя сестричка
по сніжку усе тупоче,
бо гуляти й далі хоче!

Дідова згуба

Ішов лісом дід
і згубив рукавичку.
Хотів повернутись,
але потім роздумав.
Бо де ж будуть жити
Мишка-Шкряботушка,
Жабка-Скрекотушка,
Зайчик-Побігайчик,
Лисичка-Сестричка,
Воовчик-Братик,
Кабан-Іклан
І Ведмідь-Набрідь,
Що про них оце вчора
Читав онучатам?